

„Hý, Ty něžný Ypsylone,
mohl by sys pospýšyt
a na chvály to mý srdce
tvrdý trochu konýšit?“

„Nechtějte to, mladej pane,
z vnějšku vejrám vyrovnaně,
celej jsem však rozeklanej.“

„Ale jd'y, Ty jsy my strýda,
nemusýš se upýpat.
Dý sy řýcy - jen Tvý ruce
smý mý srdce rozhýbat.“

„Nejsem něžnej, já jsem tvrdej,
(zřejmě tak to všichni tvrděj)
prej mě děti nenáviděj,
stejskaj si, jen co mě viděj
...a stejně bejt přece musím?!
Jejda, sám sobě se hnuším!“

„Ý, když se dva tvrdý sýdou,
je z toho vždy beznaděj.
A ač nýsem nýhodnější,
y tak Tě snad pohladím -
myluju Tvou stabylytu
a asy se nezmýlým,
když tvrdím: Do tvrdých palyc
patřý zase tvrdý klýn.“

„Oukej... Chcete potěšit?
- Vás netřeba konejšit.“